

ΚΑΝΕΛΛΙΔΗΣ. Τί λέγεις ἀδελφέ; Καὶ τὰ ἄρθρα μου, αἱ κατάροι, τὰ ἀναθεματιά μου κατὰ τῶν μητρολοίων τῆς γλώσσης;

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Τὰ ξαναγράφει σὺ τὰ τώρα ὁ Καθαράκης.

ΚΑΝΕΛΛΙΔΗΣ. Τὸν ἄθλιον, γκούχ! γκούχ! Θὰ τὸν καταγγείλω γιὰ λογοκλόπο.

Κεῖνη τὴ στιγμή ἕνα σὺγγεφο ἀρμενίζει. Ἀπάνω του κάθεται ὁ Σαβαῶθ.

ΣΑΒΑΩΘ. Κ' ἐδῶ πὺ τὸς ἔχω μαζεμένους δὲν μποροῦνε νὰ ἠουχάσουν. Ἐκεῖ κάτω σ' ἡ «Λέσχη τῶν Ἐπιστημόνων» τὸς θυμοῦνται ἀκόμα τούτους ἐδῶ. Δὲν ἀφίγουνε τὴν πρόοδο νὰ τραβήξῃ δρόμο.

Κάνει νόημα. Ἀμέσως περιτριγυρίζουνε ἀγγελοδιαβόλοι ὅλο τὸ μέρος, φέρνοντας τόμους, βιβλία, ουγράμματα, φυλλάδες πὺ ἀναθεματίζουνε τὴ δημοτικὴ. Ὁλο τὸν Ἀντωνιάδη καὶ ὅλο τὸν Ἀμπελά. Ἀκολουθοῦνε οἱ τόμοι τοῦ Σουοῦ. Ἐκεῖ εἶναι κ' οἱ ἐπιτηρίδες «Παρασοῦ» καὶ Πάνεπιστημίου. Τὰ καθαρουσιάνικα διδακτικὰ βιβλία πιάνουνε πὺλν τόπο. Ὁ Χατζέδουλος, νευρικός, μ' ἕνα φρακὸ στὸ χέρι τρέχει δῶ καὶ κεῖ θέλοντας καὶ καλὰ ἔλα νὰ τὰ λογοκρίνῃ. Γιὰ νὰ προστάσῃ ζητᾷ μὲ φωνὴς νὸ «τὴν ἀθάνατος. Κανεις δὲν τοῦ δίνει ἀπάντησιν. Οἱ ἀγγελοδιαβόλοι ρίχνουνε στὰ χαρτιά γιὰ πετρέλαιο πατριωτικὸς στίχους. Σὲ λίγη ὥρα καπνὸς φουτιώνει. Ὁ ἥλιος γέρνει. Οἱ φλόγες τοῦ Καθαρήριου χωνεύουνε μιὰ γιὰ πάντα τὸ δασκαλίοπο....

Οἱ Νέοι, μαζεμένοι κάτου στὴ γῆς, κοιτάζουνε τὸ καμίνι τῆς δόσης μὲ χαρὰ. Φωνάζουνε μὲ ῥίμπε, κάρουνε τρέλες μὲ στίχους, τοῦμπες μὲ ζωγραφικὴ, ἀλλοιάζουνε μὲ μουσικὴ.

ΣΑΒΑΩΘ (μπομπουνίζει). Γενήτε ἄξιοι τῆς ἐποχῆς σας, ἀλλιῶς... κοιτάξτε τὸ παράδειγμα. (Δείχνει τὶς στερεὲς φλόγες).

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ

Γύρω στὰ φύκια δλόγυρα οἱ ψαράδες κῆλο καθόντουσαν καὶ σταυροπόδι στὴν ἀθρακιά πλοκάμι ἀπὸ χταπόδι ροδίξει σιγοτριζοντας... Βορριάδες θρηνοῦν νυχτερινὸ στὰ βράχια ξόδι: Ταξιδεμένα κλαῖν παιδιὰ οἱ μαννάδες, τὰ πῆραν τοῦ πελάγου οἱ ἀνεράδες... μ' ἀτάραχοι οἱ ψαράδες σταυροπόδι! —Μαζί σας ἂν δὲν εἶμαι, εἶν' ἡ ψυχὴ μου, τὴ φέρνει ὁ πόθος, ἐκεῖ κάτω σμίγει τὸ κύμα μὲ τὴ γῆς καὶ μὲ τ' ἀστέρια. Δὲν ἔχει ἡ ζωὴ φραγμό, κ' εἶνε δική μου, —δίχως νὰ θέλει πιά νὰ μᾶς ξεφύγει—, δική σας εἶνε καὶ δική μου ἀκέρια!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΛΑΘΙΑ

Στὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά, πὺ δημοσιευτήκανε στὸ περασμένο φύλλο μας, ἐγένανε δυὸ σημαντικὰ λάθια καὶ γι' αὐτὸ τὰ διορθώνουμε ἐδῶ:

Ὁ στίχος «ὦ τοῦ νου ριζικό»
νὰ διαβαστῇ: «ὦ τοῦ νου ριζικό»
κ' ὁ στίχος: «Τῆς ἐλπίδας τὴ γλύκα, τὴ χαρὰ δὲν τὴν εἶδα»
νὰ διαβαστῇ: «Τῆς ἐλπίδας τὴ γλύκα, στὴ χαρὰ δὲν τὴν εἶδα»

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(ΑΠΟ ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ: ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ)

Ἦτανε μιὰ φορὰ ἕνα παλληκάρι, πὺ φύλαγε πρόβατα, μ' ὅλο πὺ εἶχε ἀπὸ καιρὸ χαλάσει τὰ παιδικία του παπούτσια. Τοῦ ἄρεσε νὰ παγαῖνῃ τὸ κοπέδι του κωντὰ σ' ἕνα πλατὺ ποτάμι. Σὰν ἔφταναν ἀπάνω στὰ βουνὰ, ἐπήγαινε κ' ἀνέβαινε σὲ κάποιον βράχο, πὺ κρεμότανε ἀπάνω ἀπ' τὸν γκρεμινὸ σὰν ἀκρωτήρι' κ' ὁ βράχος αὐτὸς ἦτανε τόσο πεταχτός, πὺ εὔκολα ἡ φωνὴ ἀπὸ κεῖ μπορούσε ν' ἀκουστῇ ὡς τὴν ἄλλην ὄχτη τοῦ ποτάμου.

Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά ἦτανε μιὰ κοπέλλα πὺ φύλαγε καὶ κείνη πρόβατα. Μποροῦσε καὶ τὴν ἔβλεπε ὅλη μέρα μὰ δὲν ἦτανε τρόπος νὰ πᾶῃ ὡς αὐτὴ.

Κοπέλλα μου πεντάμορφη, γιὰ πὲς μου τὸνομά σου, πὺ παίζεις τὴ φλογέρα σου φυλάγοντας τ' ἀρνιά σου.

Τοῦ κάκου τὴν ἐρώτησε πολλὲς φορές. Μὲ τὰ πολὰ μὰ μέρα τοῦ ἦρθε ἀπάντησιν:

Σὰνα παπάκι στὸ νερὸ ξεφύγει τὸνομά μου, θὲς νὰν τὸν μάθης; διὰβαινε τὸ ρέμα τοῦ ποτάμου.

Μὰ τίποτα δὲν ἔμαθε περισσότερο μὲ τούτη τὴν ἀπάντησιν τὸ παλληκάρι μας καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ξαναπροσέξῃ. Κι' ὅμως αὐτὸ ἦταν τώρα δυσκολώτερο παρ' ὅσο νόμιζε.

Τοῦ κάκου πῆγε ἄλλοῦ μὲ τὸ καπάδι του, πάντα ξαναρχότανε στὸν ἴδιο ἐκεῖνο βράχο. Τὸ παλληκάρι τὰ χρειάστηκε καὶ τῆς ἐφώνωξε:

Πὲς μου ποιὸς εἶν' πατέρας σου καὶ ποιὰ εἶνε σου (παιρίδα) τὴν κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πᾶς ποτὲ δὲ σ' εἶδα.

Τὸ παλληκάρι ἀρχήνισε νὰ πιστεύῃ πὺς ἦταν νεράιδα.

Ἐπνίγηκε ὁ πατέρας μου, τὸ σπῖτι εἶνε καμμένο, τὴν κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ ποιὸς μου δὲν τὴν γαῖνο...

Ὅτε κ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια μπόρεσε κάτι νὰ μάθῃ τὸ παλληκάρι. Μὰ τώρα περνοῦσε τὶς μέρες του πᾶνου στὸ βράχο· τὴ νύχτα ὄνειρευόταν πὺς ἐχόρευε γύρω του, ἔτοιμη νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ μιὰ πολὺ μακριὰν οὐρὰ βωδιού, κάθε φορὰ, πὺ πῆγαινε νὰ τῆνε πιάσῃ ἀπὸ τὴ μέση. Σὲ λίγο πιά ἔχασε τὸν ὕπνον του καὶ δὲν μπορούσε οὔτε καὶ νὰ δουλέψῃ. Βρισκότανε σὲ ἀξιοθρήνητη κατὰσταση.

Νεράιδα ἂν εἶσαι, μάγισσα, ἡ τοσπανοπούλα γόιο, ἀπάντησέ μου, σὶσε με, καὶ βγάλε με ἀπ' τὸν τόνο...

Μὰ καμινὰν ἀπάντησιν δὲν ἔλαβε κ' ἔτσι κατάλαβε πὺς ἦτανε νεράιδα τοῦ βουνοῦ. Ἐπαψε νὰ φυλάῃ τὰ πρόβατα μὰ κ' αὐτὸ σὲ τίποτα δὲν τὸν ὠφέλησε. Ὁ,τι κιὰν καταπιάνοταν κ' ὅπου κιὰν εὕρισκόταν δὲν ἔπαυε νὰ συλλογιέται τὴν ὁμορφὴ νεράιδα μὲ τὴ φλογέρα τῆς.

Μιὰ μέρα, πὺ ἔκοβε ξύλα στὸ σπῖτι του, μιὰ κοπέλλα πέρασε ἀπὸ τὴν αὐλή· θὰ μπορούσε νὰ γελαστῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ λυγερό τῆς ἀνάσθημα καὶ νὰ τὴν πάρῃ